

॥१॥ कोतेक । वचपाचें आसलें सप्तकी बाजाराक । भायर सरले वचपाक कोपरगांवाक । आयले ते आदीं मशिदींत ॥१॥
 ॥२॥ टांगो दवरलो उबो करून । घेतलें बाबांचें दर्शन । पांयां पडले येतां म्हणून । केलें धोंग आज्ञा घेवपाचें ॥१०॥
 ॥३॥ भक्तांनी केली जरीय टाळाटाळ । बाबा जाणटाले वेळ काळ । पळोवन तात्याक उतावीळ । म्हणलें राव
 ॥४॥ कांय खीण ॥११॥ आसुं दी जातलो बाजार । वचूं नाका गांवा भायर । पूण तात्या नाशिल्ल्यान आयकुपाक
 ॥५॥ तयार । म्हणलें व्हर वांगडा श्यामाक ॥१२॥ कितें श्यामाची गरज म्हणून । मानलिना बाबांची आज्ञा तात्यान ।
 ॥६॥ बसले वचून टांग्यांत आपूण । वचपा खातीर बाजाराक ॥१३॥ दोनूय घोड्यां मदीं एक चपळ । रुपया तीनशांचें
 ॥७॥ फाटबळ । पावले जेन्ना बांय कडेन साऊळ । लागले उधळिल्ले भशेन धांवपाक ॥१४॥ केन्ना खावन नकळो जो
 ॥८॥ चाबूक । खिणांत पावपी बाजाराक । घोड्याक कमरांत भरली लचक । पडलो आडवो अचकीत ॥१५॥ कसलो
 (फाटल्या पाना वयल्यान) *धाडलो. पूण कोपरगांवाक पावले तेन्ना जेवण तयार नासलें आनी गाडयेचो वेळ लागीं पाविल्लो. ताका लागून उपाशीच स्टेशनाचेर
 गेले. थंय वचून पळयता जाल्यार गाडी देड वर उसरां येवपाची आसली. मागीर गांवांत टांगो धाडलो. टांगेवालो ब्राह्मण आसलो. ताकाच सांगून खाणावळींतल्यान
 जेवण हाडलें आनी सगलीं स्टेशनाचेरूच जेवलीं. ताचे उपरांत धा मिनटांनी गाडी आयली.
 आतां हाचे उरफाटो प्रकार पळयात. -
 एकदां रघुवीर भास्कर पुरंदरे आपल्या घरच्यां सयत म्हाराजांच्या दर्शनाक गेल्ले. येतना तांचे आवयन आगरो केल्ल्यान तांणी नासकाक वचपाक आज्ञा
 मागली. म्हाराजान सांगलें, “वचात, दोन दीस रावात आनी मुखार वचात.” ते प्रमाण सगली मंडळी नासकाक गेली. त्याच दिसा तांच्या धाकल्या भावाक
 कडकडीत जोर आयलो. सगलीं भियेलीं आनी बेगोबेग मुंबय परत वचुया अशें म्हणपाक लागलीं. तांचे पुरयतूय तशेंच म्हणपाक लागले. पूण पुरंदरेची बाबांचेर
 भोव श्रद्धा आसली. तांणी सांगलें, “म्हाराजांनी दोन दीस रावपाक सांगलां. ते दोन दीस जाले बगर आपूण हांगाच्यान हालचों ना.” उपाय नाशिल्ल्यान सगल्यांक
 थंय रावचें पडलें. दुसऱ्या दिसा भावाचो जोर आपशींच गेलो आनी तिसऱ्या दिसा ती मंडळी सुखान मुंबय येवन पावली.

EEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEE||अध्याय १||EEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEE E
 सोंपोवया मागीर ॥६५॥ भावार्थ आसचो मनांत खर । कोणाय कडेन कितेंय धाडल्यार । हाडप्याक जरी पडलो
 विसर । बाबा यादीन मागताले ॥६६॥ जावं १दुदफेणो भाजी भाकर । भक्तीभाव आसचो खर । भक्त खरो असो
 मेळटकर । उमाळो बाबांक प्रेमाचो ॥६७॥ अशीच प्रेमळ भक्तीची कथा एक । आयकतना आनंद जातलो मनाक ।
 कोणूय चुकत जर आपणायिल्ल्या कार्याक । बाबाच रस्तो दाखयताले ॥६८॥ अशी ही गोड शिक्षणपद्दत । योग्य
 वेळार जागृती दीत । धन्य भाग्याचे जे हे अणभवीत । खोस तांची अवर्णनीय ॥६९॥ भक्तश्रेष्ठ रामचंद्र नाम । बापूय
 जांचे आत्माराम । तर्खड तांचें उपनाम । विश्रामधाम साईं जांकां ॥७०॥ पूण जांकां वळखत ज्या नांवान । तें
 बाबासाहेब तर्खड म्हणून । ताचोच उल्लेख करून । चलोवया पोथी ही मुखार ॥७१॥ साईंभक्तीच्या उमाळ्यान ।
 तर्खड जेन्ना वताले भरून । करपाक लागताले अणभव कथन । कितले म्होंवाळ तें आयकुपाक ॥७२॥ केदें ऐश्वर्य
 तांचे भक्तीचें । पावला पावलार अणभव श्रीसाईंचे । एका फाटल्यान एक अशे । प्रसंग उबे करीत प्रत्यक्ष ॥७३॥
 बाबासाहेबान प्रेमान उपाट । साईंची चित्रप्रतिमा घरांत । भव्य चंदनाच्या देवाच्यांत । स्थापन केल्ली पुजे
 खातीर ॥७४॥ तर्खड व्हड भाग्यवान । पुतूय मेळिल्लो श्रद्धावान । साईंक दाखयले बगर निवेद्य आपूण । जेविनासलो
 तो केन्नाच ॥७५॥ सकाळीं न्हावन धुवन । काया वाचा मनांतल्यान । करतालो मुर्तीचें पुजन । दाखयतालो
 भक्तीन निवेद्य ॥७६॥ हो ताचो नित्यक्रम । चलिल्लो आसतना २अविश्रम । जालो सफळ परिश्रम । आयलो
 अणभव आगळो ॥७७॥ आवयूय साईंची परम भक्त । शिरडीक वचपाक जाली इत्सूक । पुतान वच्चें तिच्या
 १. पेढो. २. खंड पडनासतना.
 EEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEE||श्रीसाईंसच्चरीत||EEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEE E १०९

EEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEE||अध्याय ९||EEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEE

सुणो केन्ना दुकर । केन्ना गाय केन्ना माजर । केन्ना मूय मूस जलचर । वावुरतां हांव अशा रुपांनी ॥१२९॥
पळयतलो म्हाका भूतमात्रांत जो । तोच समजात म्हजे प्रितीचो । तरी तूं त्याग करून भेदबुद्धीचो । अशीच भक्ती कर
म्हजी” ॥१३०॥ वचन न्हय हें परम अमृत । पियेवन अस्तुरी जाली सद्गदीत । दोळे खोसयेच्या दुकांनी भरीत ।
धरले चरण साईंचे ॥१३१॥ अशीच आनीक हे अस्तुरेची । कथा सुंदर प्रेमरसाची । समर्थ साईंचे भक्त ऐक्यतेची ।
एकात्मतेची नीजखूण ॥१३२॥ घेवन घरकान्नीक आनी भुरग्यांक । पुरंदरे एकदां वताले शिरडीक । धाडलीं तांचे
कडेन बाबांक । वायंगीं तिणें प्रेमान ॥१३३॥ केली विनंती तांचे घरकान्नीक । भर्त करचें एकाचें बाबांक । दुसरें
दवरचें कापां करपाक । तळून वाडचें तांकां भरपूर ॥१३४॥ बरें म्हणून वायंगीं घेतलीं । अस्तुरी जेन्ना शिरडीक
पावली । आरती उपरांत घेवन गेली । जेवपा वेळार भर्त ॥१३५॥ सदचे प्रमाण निवेद्य दाखोवन । अस्तुरी गेली ताट
दवरून । सगल्यांचे निवेद्य एकठांय करून । बसले बाबा जेवपाक ॥१३६॥ भर्त तोंडांत घालतकूच । रुचीक
लागलेंशें दिसलें समेस्तांक । कापां खावचींशें दिसलें मनाक । सांगलें आतां हाडात म्हणून ॥१३७॥ निरोप गेलो
राधाकृष्णीक । बाबा थांबल्यात जेवपाक । कापां खावचीं अशें दिसलां मनाक । करचें कितें कळना ॥१३८॥
नासलो मोसम तो वांयग्यांचो । कसो आतां हो पदार्थ करचो । सोद पुरंदर्यांचे घरकान्नीचो । आनीक भर्ताचो जालो
सुरू ॥१३९॥ तिणें हाडिल्लें जें ताट । भर्त आसलें तातूंत । आसुंये तिच्या सामानांत । घडये आनीक वांयगें ॥१४०॥
म्हणून तिका विचारलें । तिणें घडिल्लें सगलें सांगलें । तेन्ना बाबांनी कापां मागपा फाटलें । कळळें कारण

१. रघुवीर भास्कर पुरंदरे म्हण श्रीचे एक भक्त वांदन्याक रावताले.

EEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEE||श्रीसाईसच्चरीत||EEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEE ११४

